

Drabble 2026

1. 4.

Už ani nestopoval. Věděl kam jeho přítel kráčí. Štval koně, doufal, že jej dožene včas. Dohnal. Viděl ho stoupat přímo k otvoru do Tmiji mory.

Ze všech sil zařval, Vajgor se otočil. A hlavně zastavil.

„Stůj!“ vyhrkl, sotva seskočil z koně. „Máš synka, ženu...“

„Někdo pro ty lidi musí...“ odsekl Vajgor.

„Jsou ztraceni!“ přerušil přítele. „Z Tmiji mory se nikdo nevrátí. A když, tak změněný. Neměli tam chodit!“

„Borlane... postarej se mi o synka.“

Vajgor tasil meč a zamířil k rozšklebenému vstupu do prokleté jeskyně.

„Tak si tedy všechno zahod’!“

Přítel zmizel v temnotě.

Borlan dlouho křičel jeho jméno.

Marně.

2. 4.

Křik přítele venku spolykala jeskyně. Vajgor sestupoval po velkých stupních.

„Cesta do záhuby je pohodlná,“ utrousil do tmy.

Vytáhl pochodeň, sevřel konec rukou. Rozžhnula se okamžitě. Nekouzlil. Tohle uměl od kolébky. Jeho dlaně hřály. A také spalovaly. Tajemství, které si odnese do hrobu.

Sotva stanul dole, spatřil je: starce, děti, ženy... jeho lidi. Všechny ty, kteří se odtud nevrátili.

Chodili trhaně, ruce a nohy jakoby přivázané na šňůrkách. Tlačili se k němu.

Volal, pak i křičel jejich jména. Nevníмали.

Znenadání také jemu cukla ruka, pak noha. Stala se z něj loutka na hraní?

Tušil, že nadcházející představení mu potěšení nepřinese.

3. 4.

Vzdoroval. Každý pohyb proti provázku, jímž si jej cosi uvázalo, bolel a pátil.

Lidi, které měl rád, se zatím shlukli okolo. I když mezi nimi vyrůstal, nepoznával je. Skrze jejich prázdné oči, pootevřené pusy i zlá slova pronikala jakási zlá vůle.

„Chcípneš!“

„Pojdeš!“

„Zdechneš!“

Syčeli jeden jako druhý. Všude okolo něj.

A už se po něm natahovali.

„Rozsápem tě!“

„Dnes!“

„Ted’!“

První zaútočil soused Goran. Pěstoval nejlepší brukve ve vsi a také se dokázal krásně smát! Musí se mu bránit, ale smí jemu i ostatním ublížit? Vždyť je chtěl přivést domů, ne pobít.

Zaváhal a první rána jej opravdu zabořila.

4. 4.

Tvrdá rána do tváře ukončila váhání. Švihl mečem a kruh útočníků se rozevřel. Ovšem neulevilo se mu. Cítil, jak mu úder vnesl do úst jakousi nákazu. Hlodala, kousala, štípala. Cítil, jak se mu zuby začínají uvolňovat. Záhy plival zežloutlé stoličky, rezáky, špičáky do dlaně. Zděšeně hleděl, jak mu další a další zuby padají z úst na zem a odlétávají k nohám jeho sousedů,

A oni se pro ně začali shýbat. Zvedat je a cpát do pusy. Do svých dásní. Mezi své zuby.

„Sečtete se, každý má jeden,“ syčel soused Goran.

„Dostaneme taky oči?“

„A jazyk?“

„Ano, dokud s námi nesplyne.“

5. 4.

Vůbec ničemu nerozuměl. Co se s jeho lidmi stalo? Kdo nebo co je ovládá a hlavně, jakým prokletím na něj zaútočili? Cítil, jak se mu podivná nákaza šíří dál a dál. Nejprve mu znehybněl jazyk, následně začal špatně polykat, v břiše mu trnulo a do hlavy vystřelovala prudká bolest.

Jeho sousedi se opět pohnuli. Paže napřažené k útoku, ústa rozevřená ve šklebu, krok za krokem zmenšovali kruh okolo něj. Syčeli, vyhrožovali, nadávali. Neobratně se ohnal mečem.

Najednou padla tma.

A ticho. Naprosté ohlušující ticho.

Jen nedaleko cosi vrzlo. Kousek za ním.

U ucha mu zašeptal neznámý hlas:

„Musíme rychle vypadnout.“

6. 4.

Prudce se otočil. Sice stále nic neviděl, ale s překvapením si uvědomil, že nákaza odezněla. Dokonce v ústech znovu cítil i zuby. Jakoby se švihnutím proutku všechny bezbolestně vrátily na své místo. Nerozuměl tomu.

Neměl čas nad tím dumat.

„Kdo jste?!“ sykl.

„Dlouho nás nezvládnou chránit,“ řekl místo odpovědi neznámý unaveně. „Musím nás kouzlem přemístit ven. Ano?“

Samozřejmě, že ano! Myslel, že už se odtud nedostane a zatím... Než stihl promluvit, oslnilo jej denní slunce. Zamžoural do jasu okolo a zhluboka vydechl úlevou. Ve velké dálce slyšel svého přítele, jak ho volá.

„Neodpovídejte mu. Prozradíte se a jeho stejně nezachráníte.“

7. 4.

Obrátil se za hlasem. Vedle něj dřepěl muž v hnědé tunice. Popelavě bledý obličej mu částečně zakrývala kápě. Rozpoznal pouze ostrou bradu, úzké rty a drobný nos.

„Co mu hrozí? Není přece dole.“

„Hrozí mu to stejné, co napadlo nás.“

„Oni vyjdou ven?!“ Vyskočil na nohy.

„Ne, naláká ho to dovnitř.“

„Borlan by nikdy ..“

„Skutečně!?“ přerušil jej výkřik jeho přítele. „Hned ti jdu pomoci!“

Vajgor vytřeštil oči. Popoběhl a skutečně viděl Borlana mizet v jeskyni.

To snad ne! Borlan ho přijel odradit od sestoupení dolů a nakonec neočekávatelně sám skončí v temnotě prokleté Tmiji mory?

Co se tu vlastně děje?

8. 4.

Trnilam pozoroval muže, kterého vynesl z Tmiji mory. Zmatený, vyděšený chlap a přesto...

Pohledem zachytil pampeliškové chmýří. Pomalu mu klesalo před obličejem. Lehce mu dosadlo na rukáv. Vánek chmýří opět zachytil a odnesl nad louky. Trnilam na okamžik tomu poletujícímu semínku záviděl. Zatoužil taky odletět daleko od jeskyně. Od závazku... Může? Rozhodl se, že ano.

Chlap se nadechoval k další hloupé chybě. Očividně vůbec netušil, jak velký střípek životní síly s sebou nese. Tak velký, že toho netvora okamžitě přiláká k sobě, jako světlo noční hmyz...

Trnilam jej proto raději ve slovech předešel:

„Mohu ho zachránit, ale něco mi slíbíš.“

9. 4.

Muž se na Trnilama zamračil

„Vůbec nevím, kdo jste. Pokud chcete kupčit s lidským životem, pak musím Borlana zachránit sám!“

Otočil se a rozběhl přímo ke vstupu do Tmiji mory. „Borlane!“ zařval.

Trnilam zaklel. Ano, možná ten chlap v sobě nesl spoustu životní síly, ale prozíravosti moc nepobral. Trnilam by mohl použít znehybňující kouzlo, ale čarování by jejich polohu prozradilo více, než kdyby troubil na roh. Raději proto zakřičel:

„Stůj! Zabiješ jeho i sebe!“

Ani se ten hlupák neotočil.

„Kdo nás z Tmiji mory vyvedl, já nebo ty?!“ zakřičel ještě víc.

Konečně zastavil. „Co teda mám slíbit, cizinče!“ zasyčel zlověstně.

10. 4.

Tmiji moru provázela špatná pověst. Právě tam povstalo největší prokletí Lučných vrchů - hubitel lidí, dávnopár. Přesto se našli hlupáci, kteří podzemí dobrovolně navštívili. Třeba jako jejich sousedé.

Jenže, když Vajgor zavolal, že potřebuje pomoct vynést zraněné, Borlan neváhal. Hned skočil do rozšklebeného otvoru.

„Kde jsi?“ Zavolal, když sestoupil níže.

„Tady!“

Kus dál se mihotala záře pochodně. Zahnul vpravo, pak vlevo, světlo se nepřiblížilo, ani nevzdálilo.

„Vajgore?“

„Mají tě, příteli.“

Než se těm slovům stihl podívat, oddělilo se od stěny několik neforemných stínů. Některé připomínaly cákance, jiné měly tvar zdeformovaných lidí. Všechny se po něm natahovaly ostrými drápy.

A světlo zhaslo.

11. 4.

Trnilam vyskočil na nohy.

„Víš, co na tebe zaútočilo tam dole?“

Vajgor se zamračil. „Moji sousedi. Zešileli. A ano vím, co to způsobilo. Výpary z hlubin podsvětí. Všichni v Lučných vrších přece slyšeli, kterak se lidé kdysi schovaní v této jeskyni začali požírat. Samotná země se pak vzbouřila...“

„Ne,“ přerušil jej Trnilam. „Lidé touží po spravedlnosti, která potrestá viníky. Ano, chceme slyšet pohádky, kde dobro nakonec zvítězí. Ale tohle není ten případ.“

Dole nejsou žádné spravedlivé výpary z hlubin, nýbrž netvor, který tě poplete přeludy a pak roztrhá a sežere. To je dávnopár. Slib mi, že mi jej pomůžeš porazit.“

12. 4.

„Netvor?“ Vajgor se zatvářil pochybovačně. „Vím, co jsem viděl.“

Trnilam si povzdychl. Netušil, proč někteří lidé lpí na svých představách natolik, že jsou schopni přehlédnout očividnou skutečnost. Pro klid duše věří báchorkám – a realita je pak zahubí.

Vajgor mluvil dál: „Ale pokud chceš Lučné vrchy zbavit dávného prokletí, pak máš můj slib.“

Výborně. Musel ho ovšem varovat: „Možná to nepřežiješ.“

„Pro dobrou věc je třeba přinést oběti.“

Trnilam raději odvrátil zrak. Kdyby ten člověk věděl, co má Trnilam v plánu, možná by mu i plivl do tváře. Raději proto odvedl řeč:

„Musíme pro tvého přítele, hádám, že mu moc času nezbyvá.“

13. 4.

Trnilam věděl, že musí spěchat. Pokud na něj netvor zaměří plnou pozornost, nedokáže se mu ubránit. Přemístil se zaklínadlem do chodby klesající k Tmiji moře. Hned vyčaroval štítové kouzlo proti přeludům. Borlan řval hrůzou a bolestí kousek vpředu. Tedy žil.

Zatím.

„Myslíš, že to, co jsi se svým kumpánem provedl, někdy napraviš?“

Otočil se a spatřil svou dávno mrtvou babičku. Pohrdavě si jej měřila. „I kdybys zabil tisíc netvorů, nikdy neodčiniš, cos provedl.“

Další přelud? Tohle ťalo do živého...

„Třeba ano, třeba napravím!“ zavrčel a zpevnil štítové kouzlo.

„Tak se snaž!“ Babička se rozplynula.

Ano. Netvor si jej už všiml.

14. 4.

Netvor prolomil vyčarovanou obranu a Trnilama úder odhodil na skalní stěnu. Ještě než padl k zemi, vnořil se do paměti.

Paprsky ozařovaly bohatě vyřezávaný nábytek, drahocenné číše a především Jeho obličej. Usmíval se, očima Trnilama laskavě propátrával.

„Není obvyklé, aby někdo z natolik vznešené rodiny tak tvrdě dřel.“

„Beru své poslání vážně...“ odpověděl tehdy odhodlaně.

„Proto tě něco naučím. Jistě to využiješ...“

A naučil.

Něco, co nikdo jiný neuměl.

Nechal tělo zhroucené u stěny, cítil jak ho obluda pomalu zraňuje. Vzápětí svou mysl přenesl k Borlanovi. Soustředil se a přemístil své již krvácející tělo k mysli.

Zamrkal na Borlanova záda.

15. 4.

Sotva padla tma, Borlan pocítil jejich útok: strhávali z něj zbroj i šaty, zarývali drápy do svalů, škubali vlasy a vousy. Oháněl se, bojoval, leč marně. Svlečeného, zkrvaveného a vysíleného jej připoutali ke stěně.

Opět zablikalo světlo.

V chodbě kousek dál stál Vajgor. Chyběla mu paže. Ze stropu na háčích viselo spoustu končetin. Dětské, dospělé i ty se stařeckými skvrnami.

„Potřebuju novou ruku,“ usmál se Vajgor. „Poradíš mi? Tahle je od souseda Valrada, tahle od jeho ženy...“

Borlan zalupal po dechu. „Co?“

„Jasně, tvoje je nejlepší!“ Vajgor sevřel v dlani sekáček na maso. „Vezmu si tvoji ruku!“

Vykročil, napřáhl se...

16. 4.

Netvor sice jeho úskok nečekal, ale Trnilam nemohl otálet. Potřeboval vykouzlit silnou obranu. Každá chvilka znamenala rozdíl mezi životem a smrtí. Při studiích a

taky po nich vysedával v učebnách, četl v moudrosti a zkušenostech minulých generací, vše vstřebával a také sklízel posměšky. Teď, když už číst nemohl, neboť v Lučných vrších nebylo co, vše zúročoval. Nejprve odklonil přeludy, pak postavil pevnou vzduchovou zeď.

„Kam jsi zmizel?“ vydechl Borlan překvapeně.

„Přemístím nás kouzlem ven, jinak tu zemřeme,“ vychrlil Trnilam.

Zábrana okolo nich se pod netvorovým nápoem zachvěla.

Borlan se zmateně otočil.

„Musíme spěchat,“ Trnilam k němu napřáhl ruku.

17. 4.

Vyždímat radost, lásku, naději.

Všechno to nasát a místo toho protkát svou kořist hrůzou a děsem. A pak rozlámat, rozdrtit, roztrhat nejen mysl, nýbrž i tělo. Vše pozřít. Po doušcích, pomalu si vychutnávat, tu vůni, tu chuť, to krátkodobé opojení.

To mu dodávalo sílu.

Tolik jeskyní, tolik voňavých hřejivých doušků. Jenže teď se děje něco nezvyklého. Nejprve zmizela dvě těla, která si vychutnával. Nalákal k sobě další. Laciný závdavek, avšak jedna z ňaminek se vrátila. Už už chtěl hodovat na obou, když mu zase zmizeli!

Zuřil a roztáhl se, zda někde své voňavé potěšení neucítí.

Čím si teď dodá sílu?

18. 4.

Objevili se na travnaté stráni, co nejdál od vstupu do jeskyně. Vajgor čekal opodál a hned k nim vykročil. Trnilam si uvědomil, že krvácí snad z dvaceti drobných řezných ran, bolí jej záda a jeho oblečení je rozcupováno do cárů.

„Co to mělo dole znamenat?“ obořil se Borlan na Vajgora.

„Sousedí se zbláznili...“

„Takže jsi je rozsekal na kusy?!“

„Nerozsekal! Musel jsem se bránit...“

„Pěkná obrana! Tak zručné...“

„Dost!“ přerušil je Trnilam. „Vedete zbytečné řeči! Vše, co jste dole viděli, byly přeludy. Nic z toho se nestalo. Netvor, který je způsobil, nás všechny chce roztrhat a sežrat. Musíme pryč! Hned!“

19. 4.

„Sednem na koně...“

„Takto mu neunikneme,“ zamítl Vajgorův nápad Trnilam. „Koně dožene. Raději nás proměním v orly, protože do oblak za námi nemůže.“

Zatímco na něj muži zaskočeně hleděli, on na nic nečekal, neboť cítil, jak se netvor sápe ven.

Až když rozepjal křídla a za ním plachtili oba jeho společníci, uklidnil se. Teď, když nehrozilo nebezpečí, mohl promyslet plán. Nazýval jej kurník. Když byl malý, v jejich sídle hubila drůbež kuna. Jejich lovčí si na ní musel počíhat mezi slepičinci. Když se soustředila na lov, zabil ji. Teď stačí najít vhodný *kurník*, neboť návnada mu právě plachtí za perutěmi.

20. 4.

Pod nimi spěchala řeka, která dělila Lučné vrchy na západní a východní. Cítil, že se již brzy budou muset snést k zemi. Kousek dál spatřil shluk skal a větších kamenů. Shora připomínaly lidskou hlavu s otvorem v čele. Travniny vlnící se ve větru zase vlasy. Náhoda nebo náповěda?

Přistáli. Sotva se drápky dotkly země, kouzlo pominulo.

„Nic tak úžasného jsem ještě nezažil,“ vydechl jeden z mužů za jeho zády a jeho druh hlasitě přizvukoval.

„Pane, nevím, kdo jste,“ Borlan k němu přistoupil a lehce se uklonil. „Ale zachránil jste nám oběma život. Nevím, čím vám to mohu splatit...“

Trnilam věděl.

21. 4.

„Jmenuji se Trnilam,“ představil se. „Rád bych Lučné vrchy zbavil té hrůzy, která nás tři málem zahubila...“ nadechoval se, aby zmínil Vajgorovu pomoc. Hlavně však potřeboval uctivě vypoklonkovať Borlana, neboť by se jim tam pouze pletl. Jenže Borlan mu skočil do řeči.

„Jdu s vámi! Pokud víte, jak tu hrůzu zastavit, řekněte a můj meč vykoná své dílo!“

Málem si povzdechl nahlas. Na jazyk mu přitancovalo dávné, asi už zapomenuté přísloví: *hlavně děvče nepracuj*. Nic nedělej, abys to nepokazil. Moc dobře věděl, že netvor může Borlana snadno použít proti nim a navíc Borlan ani nemá, jak jim při střetu pomoci.

22. 4.

„Myslím, že to budeme muset zvládnout sami dva,“ zasáhl Vajgor. Mračil se. Asi tušil, že by Borlan zbytečně zahodil život.

„Tak na to zapomeň!“ vyhrkl prudce Borlan. „Jsem v tom s vámi!“

Trnilam pochopil, že jej musí nějak zaměstnat. Na hádky neměl náladu. Vztáhl proto ruku, aby umčel nadechujícího se Vajgora. „V tom případě si musíme rozdělit role. Nejprve najdeme jeskyni propojenou s podzemím v Lučných vrších. Ty, Borlane, se postaráš o vytvoření větší kamenné schránky.“

Muž se zatvářil zmateně. „Proč?“

„Neboť do ní položíme návnadu...“ pohledu na Vajgora se vyhnul. „Já se pak postarám o to, aby past sklapla.“

23. 4 .

Jeskyňě na úbočí kopce se ukázala jako slepá, a tak pátrali dál. Nakonec vhodný podzemní prostor objevil Borlan. Větší vstup ústil v chodbu, jež klesala do bludiště pod Lučnými vrchy. Přesně tohle potřebovali. Borlan se následně vydal do nedaleké vesnice najmout kameníky na výrobu schránky. Trnilam mohl snadno vše urychlit a schránku vytvarovat kouzlem. Velmi jej svrběly ruce, aby čarovné schopnosti využil,

leč věděl, že jakékoli kouzlo by mohlo netvora přivolat. A na to zatím nebyli připraveni.

S Vajgorem konečně osaměli.

„Pane Trnilame,“ Vajgor mu pevně pohlédl do očí, „ocenil bych, kdybyste mi sdělil, co po mně vlastně budete chtít.“

24. 5.

Posadili se.

Trnilam chvíli hledal slova: „Vím, že je v tobě něco víc, než v Borlanovi...“

Vajgor přikývl. „Umím to od mala,“ přiznal opatrně.

Trnilam zmateně vzhlédl k Vajgorovi, ten si to však vysvětlil po svém. Z vaku vytáhl kovovou nádobku s držadlem. Vzal měch, naplnil ji vodou a sevřel v ruku. Trnilam se nadechoval k dotazu, když si všiml, že se z vody začíná kouřit. Zamračil se, neboť věděl, že nikdo v okolí nekouzlí. Když voda začala vřít a Vajgor stále svíral kovovou nádobu, nechápavě zamrkal.

„Dokážu, aby mé ruce hřály i žhnuly... moje malé tajemství,“ vysvětlil Vajgor tiše.

25. 4.

Trnilam se s nikým podobným nesetkal. Právě Vajgorova schopnost, zdá se, vábila netvora, jako pivo láká vosy.

„Vajgore,“ řekl proto opatrně, „takovou dovednost jsem ještě u nikoho neviděl. Spolu máme šanci tu hrůzu porazit. Můžeme vyhrát, pokud si mě netvor nevšimne a budu jej moci překvapit.“

Jenom mu dělaly starost přeludy. Za jeho mládí existovaly přívěšky s korálky se schopností vykvést. Vůně těchto květů dokázala nositeli ochránit mysl. Poskytovala obranu i před přeludy. Jenže tady nic takového nesežene.

„Neboli mám být návnadou...“ přerušil tok jeho myšlenek Vajgor.

Trnilam na muže zamrkal. Očividně podcenil jeho intelektuální schopnosti.

„Ano,“ odpověděl po pravdě.

26. 4.

Trnilam pohladil osekaný vnitřek protáhlé kamenné schránky. Připomínala mu masivní rakev. Borlan venku platil všem třem kameníkům a Vajgor Trnilamovi koukal přes rameno.

„Nechci, aby Borlan zemřel,“ ozval se za ním.

Trnilam se otočil. „Pošlu ho pryč.“

Vojgor si povzdechl. „Nikdo se nesmí o naší domluvě dozvědět, ani o mém tajemství,“ dodal.

„Nic neprozradím,“ souhlasil Trnilam a vykročil do sluncem zalitého dne.

Soustředil se a začal kouzlit. Tiše a přesto doufal, že jeho čáry netvor z podzemí *uslyší*. Snadno pronikl do mysli řemeslníků. U Brolana se musel snažit víc. Všem vnukl touhu odejít do vesnice, nic nevyprávět a nevracet se.

27. 7.

Když se Trnilam vrátil do jeskyně, Vajgor seděl na masivním kamenném víku.

„Musím tě připravit,“ oznámil Trnilam. Vložil na Vajgora dlaně. Soustředil se. Mohl využít svou sílu, ale rozhodl se, že vysaje Vajgora. Muž tento střet stejně nepřežije a on bude potřebovat každý ždíbec energie. Třeba i jen pro útěk. Vytáhl z muže několik let života a proměnil je ve schopnost na chvíli prohlédnout přeludy. Přidal také odolnost, aby netvor Vajgora hned nerozsápal.

„Teď schránka.“

Vybídl Vajgora, aby se také dotkl kamene. Opět využil jeho síly a několik let zaklel do schránky. Netvora by to mělo vtáhnout a snad udržet.

28. 4.

Vajgor se usadil do kamenné schránky, Trnilam se zatím pomocí kouzla schoval. Vajgorovi se nelíbilo, že je z něj návnada. Navíc se cítil vyčerpaný, jako kdyby zestárl o dekádu. Leč dal slovo. Borlan žije a on musí splnit svou část dohody.

Náhle něco tvrdě udeřilo do skalní stěny.

Spatřil rozmazanou šmouhu. Rychlou, silnou, plnou tlam a různých výstupků. Hrůza z Tmiji mory je tu!

Jeskyně se zachvěla a na místo, kde s Trnilamem nedávno hovořili, popadaly velké kameny. Kdyby nedřepěl ve schránce, zemřel by.

Jenže co hůř. Dávnopár nezaútočil na něj, nýbrž na Trnilama. A s tím jejich plán nepočítal.

29. 4.

Trnilam dopadl na zem a rychle okolo sebe vyčaroval zábranu. Jenže kouzelnou bariéru netvor záhy rozsápal.

Kdo uteče vyhraje. Vajgorovi proběhla myslí jedna z otcových rad. Hned ji zapudil. Hloupost! Přece v tom Trnilama nenechá.

Vyskočil ze schránky. Netvor čekal jen na to. Vajgor se ani pořádně nenaroval a už na něj stvůra útočila. Natlačila jej zpět do kamenné schránky. Stáhl ji tam sebou. Vajgor rozpálil ruce a zanořil je do přízračného těla. Netvorovy pohyby zrychlily, jakoby mu žhnoucí dlaně způsobovaly zranění a on se marně snažil ze sevření vymanit. Trnilamova past zapůsobila.

Škoda jen, že Vajgor uvízl na dně.

30. 4.

Trnilam málem zemřel. Naštěstí Vajgor nalákal netvora na sebe a poutací kouzlo ve schránce zafungovalo. Netvor se snažil z jeho moci vymanit, ale balil se v čárech jako kořist v pavučině.

Ted' už jen překrýt schránku trvalejší kouzelnou sítí... Ano, Vajgor tam uvízne taky a zemře. Co už.

Trnilam poznal, že netvora něco oslabuje, co hůř, zabíjí! Vajgorova pálivá moc? To nepotřeboval. Neboť mrtvou hrůzu z hlubin už na lidi v případě potřeby nepřivede.

Přiskočil ke schránce, strčil paži dovnitř. Nahmatal Vajgora a přemístil jej před jeskyní. Rychlé upletl skrz víko kouzelnou síť. A zbytkem sil poklop kouzlem přiklopil.!

Dokázali to.

30. 4. - Doslov

Trnilam dosedl vedle Vajgora. Jeho spojenec ležel v trávě a stejně jako on musel být k smrti vyčerpaný. Oba krváceli z mnoha ran. Ani jeden z nich neměl sílu to řešit.

„Je to pryč?“ zeptal se Vajgor pomalu, snad usínal.

„Uvěznil jsem to..“

„Jestli jsi nás opravdu zbavil toho prokletí, vykonal jsi čin hodný panovníka,“ zamumlal Vajgor.

Trnilama tím zaujal. Vlastně to nebyl špatný nápad. Vládnout celému kraji znělo lépe, než se krčit v Tmiji moře... Však Šalachar zvládne jejich tajemství ohlídat i sám.

Oba usnuli a takto je večer našel Borlan.

Další den začala pro všechny nová etapa života.